

ACTA ACADEMIAE STROMSTADIENSIS

Gudrun Olsson

Jämställdhet sedd genom kärlekens optik

Jämställdhet sedd genom kärlekens optik

Gudrun Olsson

Leg. psykolog/Leg. psykoterapeut

Professor i psykologi

Strömstad Akademi

Inledning

Vi hade vår vetenskapsfestival i Strömstad Akademi under några vackra, blommande försommardagar 2022. Vi presenterade vår forskning för varandra och för det omgivande samhället. En av forskarna presenterade en antologi om *metoder* som han varit redaktör för. Vi alla medlemmar i Strömstad Akademi hade bjudits in att medverka i antologin. Det blev 9 professorer som anmälde sitt intresse, varav *en* var kvinna. Jag frågade redaktören varför han trodde det blivit en sådan ojämn könsfördelning. Han svarade blixtnabbt: "Boken handlar ju om något abstrakt"! Avslöjade han kanske här något om sin föreställning om vad män och kvinnor sysslar med? Män tar sig an det abstrakta. Betyder det att kvinnor är mer intresserade av det konkreta, kanske det vardagsnära?

När vetenskapsfestivalen gick mot sitt slut frågade rektor om några frivilliga personer ville stanna kvar lite efteråt för att hjälpa till med iordningställande av lokalen. Genast räckte två kvinnor upp handen, och något senare även en man. Är det så att kvinnor är mer intresserade av att röja upp och städa? Är det biologiskt betingat?

Redan nu vill jag betona distinktionen mellan *kön/genus*. Med *kön* avses det *biologiska* könet. När man i psykoterapistudier frågar sig exempelvis om kvinnliga psykoterapeuter lyckas bättre med sina patienter än manliga psykoterapeuter, lutar man sig mot en sådan biologism. Man tar ett utifrånperspektiv och korrelerar variabler.

Med *genus* avses det *socialt konstruerade* könet och här finns våra *föreställningar* om vad män och kvinnor gör, vad som är manligt och kvinnligt. Framför allt är genus en effekt av repetitiva handlingar som handlar om *makt*. Hur kan *en* grupp i samhället hävda och upprätthålla makt över en annan? Frågan handlar inte bara om kön utan även om klass och ras. Hur kan dominansrelationer som befäster *båda* parter i *medskyldighetens* band ständigt återskapas? Vi såg exemplet med antologin där både män och kvinnor var inbjudna att medverka men bara en kvinnlig professor anmälde sitt intresse. Däremot var kvinnor pigga på uppröjningsarbete där både män och kvinnor var inbjudna. Ibland kan jag få en stark känsla av att jag borde städa mitt hem. Då sätter jag mig ner, arbetar med en text och väntar på att känslan ska gå över. Det gör den nästan alltid.

Håller vi med Sartre (1943) i hans radikala frihetsfilosofi? Människan är fri att välja, säger han. *Vi är dömda till frihet*. Vi blir människor först då vi tar ställning, fattar beslut och väljer väg. Det är våra val och våra handlingar som ger form åt livet, och människan är sitt "projekt". Simone de Beauvoir (2006/1949) tar ställning *mot* Sartres frihetsbegrepp och menar att man alltid måste ta hänsyn till att subjektet är placerat i en speciell social och kulturell situation och den situationen begränsar kvinnans frihet och själv-förverkligande. Men jag fortsätter undra: *Hur kan man förklara frivillig underkastelse?* Jessica Benjamin (2004) använder begreppet "doer and done-to" efter Hegels tankar om herre-slav för att beskriva hur vi skapar komplementära roller, exempelvis dominans-underkastelse, aktiv-passiv. Denna relationella fastlåsthet hindrar oss från genuin kontakt. Hur kan vi ta oss ur detta fängelse?

När det gäller kön/genusdistinktionen tror jag att man ska undvika att tänka polariserat, antingen kön eller genus. Man kan inte bortse från det biologiska könet och heller inte bortse från de socialt konstruerade maktrelationerna.

Jämställdhet sedd genom kärlekens optik är titeln jag valt. Vad är då jämställdhet? Vad är kärlek? Och hur hänger de ihop? Det är kanske slitna ord, men vi kan med hjälp av vår reflektion fylla dem med mening. Jag tänker att vi alltid ser tillvaron genom en speciell optik. Optiken kan bestå av en teori, vår tidigare erfarenhet, vår för-förståelse, dagsformen eller nattens drömmar som ligger till grund för och färgar vad vi ser. Vi har ett val att betrakta tillvaron genom kärlekens eller genom hatets optik. Vi har ett val att starta krig eller avstå från att starta krig. Vi har ett val att sluta fred eller avstå från att sluta fred. Redan nu vill jag säga att min ambition är att väcka frågor snarare än ge svar.

Kärleken och jämställdheten i vår tid

Vad utmärker vår tid? Vår tid är präglad av en överväldigande komplexitet med oändliga valmöjligheter. Allt är upp till en själv och man inbillar sig att det är frihet. Man glömmer att frihet är att utsätta sig för de gränser som ett val alltid medför.

Om man lever efter conceptet "Förlorar du en så står dig tusen åter" blir kärlekspersonen som ett utbytbar ting och någon förbundenhet kan aldrig komma till stånd. Samtidigt är drömmen om den ende/den enda en farlig dröm. Om jag lever i en föreställning om att det finns en själsfrände där ute för mig, kanske bara en enda människa som ska ge mitt liv mening, fylla tomheten, vaccinera mig mot ensamheten kommer denna föreställning leda mig ut på marknaden med alla sina möjligheter. Det febrila sökandet fortsätter och förvirringen tilltar för varje dag.

Det accelererande och utmattande tempot ersätter *rytmen*. Rytmen förbinder och förutsätter en tredelning, där man har ett ting, ett annat ting och ett mellanrum, en paus. Utan rytmen förlorar man tidsförnimmelsen. Allt går liksom i ett. Saker och ting förändras oupphörligen men inget förändras på djupet. För individen blir det en utifrån-styrning, och lyssnandet blir lidande i vår tid. Jag har märkt att då jag förmår att lyssna på vad en annan människa har att säga -ibland lyssna bakom orden, lyssna till under-texten - kan jag lära mig något. Då jag själv talar lär jag mig inte särskilt mycket. Detta kan förstås te sig motsägelsefullt då vi tänker på psykoterapi som "talking cure" eller "learning by talking".

Eva Illouz, sociologiprofessor har skrivit böckerna "Därför gör kärlek ont" (2013) och "Därför tar kärleken slut" (2020). Hon utgår från heterosexuella relationer och undersöker den moderna kärleken och det lidande som den förorsakar. Båda böckerna bygger på djupintervjuer. En grundläggande tanke hon för fram är att *sammanflätningen mellan kapitalismen och kärleken* har ändrat förutsättningen för kärleksrelationerna. Det stora problemet är att vi förhåller oss till kärleken som om det vore en marknad styrd av utbud och efterfrågan. Människor blir handelsvaror. Man utvecklar ett shoppingbeteende, exempelvis på Tinder. "I shop. Therefore I am"! Det gäller att som god konsument välja och vraka, en snabb blick på ett ansikte, en kropp. Du väljer! Att göra sig attraktiv och gångbar på marknaden skapar oro och stress. En del blir mer efterfrågade än andra och den som faller utanför marknadsmekanismerna blir mycket sårad. Fixeringen vid yta och förtingligandet av människan gör att kärleken tar slut – innan den ens har börjat.

Hur är det då med *jämställdheten* på denna relationsmarknad? Kvinnor torde väl numera vara väljande subjekt i lika stor utsträckning som män? Ja, för visso, men Eva Illouz intar en pessimistisk hållning och menar att *den moderna kärleken rymmer en inneboende och dold ojämlikhet*. Hon resonerar så här. Tidigare var det mannen som i kraft av sitt ekonomiska och sociala maktövertag friade. Att vara den som tar initiativ och visar sin kärlek först tar alltid en risk, och det var alltså mannen som gjorde det. Man blottar sin sårbara längtan. Nu när kvinnor tar initiativ kan män backa från risktagandet och luta sig tillbaka och vänta, som kvinnor tidigare gjorde. Här tycker man att det skulle finnas förutsättningar för en mogen relation baserad på givande och tagande, ömsesidighet. Men nej, säger Eva Illouz. Kvinnor

och män intar olika roller. Män drar sig alltmer undan det känslomässiga ansvaret för en relation medan kvinnor "investerar" det mesta av sig själva och sin självkänsla i önskan att skapa en kärleksrelation. Jag diskuterade detta nyligen med en manlig vän. Han menade att han aldrig vill satsa 100 procent i en kärleksrelation. Han tycker att 50 procent är bra. Varför? Jo, om han skulle satsa 100 skulle det ju inte bli något kvar för honom – eller snarare av honom. Insiktsfull som han är, tillade han: "Jag är faktiskt livrädd för att förlora mig själv".

Kvinnor känner in, tolkar och försöker fundera ut en optimal balans mellan engagemang och distans. Att visa för mycket kärlek, längtan och omsorg kan nämligen skrämja bort mannen. För stor distans och autonomi är heller inte bra. Det kan göra att han känner sig avvisad och nonchalerad. I denna tröttsamma dans finns en risk att aldrig några möten uppstår.

Kärlekens väg kan bli allt mer krokig, vilket exemplifieras med Lena Anderssons (2014) relationsbeskrivning i boken "Utan personligt ansvar". Ester och Olof har en kärleksrelation betraktad genom ekonomismens optik. Olof har stor känslighet för kapitalflöden. Då han gjort en insättning på Esters konto, en snällhetsgest, måste han genast dra sig tillbaka. Han iakttar fluktuationer på sitt konto. Ibland kan det minska rejält. Då blir det dags för en ny insättning och han närmar sig åter Ester, kontaktar henne, föreslår möten. Det är inte bara relationen som beskrivs med ekonomi som metaforkälla. Ester tyckte att Olofs ögon blev till springor och myntinkast när han log. Mot en sådan kärleksförståelse ställs den icke-instrumentaliserade kärleken som inte har något annat syfte än sitt eget. Vår tid är överhuvudtaget präglad av instrumentaliserings där allt vi företar oss ska leda till en handgriplig slutprodukt, högre betyg, mer pengar, högre status. Vi glömmer allt det som har ett inneboende värde i sig där vi gör något för dess egen skull som i leken, konsten, kärleken eller tänkandet. Vandra tanke, vandra fritt!

Det dikotoma tänkandet

Vi människor har en benägenhet att tänka i dikotomier. Antingen-eller. Antingen Jante eller Hybris, inga gråzoner. Exempel på sådana dikotomier, där vi bygger in en motsättning, är *tanke-känsla*, *hård-mjuk*, *kvantitativ-kvalitativ*, *forskning-praktik*, *manligt-kvinnligt*. Vi förknippar det ena ledet i dikotomin med något manligt och det andra ledet med något kvinnligt. Alltså tanke, hård, kvantitativ och forskning föreställer vi oss som något manligt. Känsla, mjuk, kvalitativ och praktik associerar vi till det kvinnliga. *Men* inte nog med det. Vi tenderar att tillskriva det ena ledet i dikotomin ett *större värde* än det andra. Alltså vi värderar tanke, hård, kvantitativ, forskning och manligt *högre* än vi värderar känsla, mjuk, kvalitativ, praktik och kvinnligt. Jacques Derrida (1991) framhåller dikotomins centrala plats i det västerländska tänkandet. Han menar att dikotomins funktion är att befästa det ena ledets dominans över det andra. Jag ger nu några exempel på hur dessa dikotomier kan komma till uttryck och hur vi möjligen kan luckra upp väggen mellan dem.

Tanke-känsla. Vad sker om vi klipper bandet mellan tanke och känsla? Utan känsla blir tanken steril, knastertorr och utan tanke blir känslan onyanserad och svämjar över. Det som borde väcka en känslomässig reaktion, gör det inte utan "tankeapparaten" får göra hela jobbet. Varför gör vi detta? Varför kan vi inte tänka kännande och känna tänkande? Vi försöker medvetet eller omedvetet kontrollera smärtsamma känslor genom denna intellektualisering.

Det är ett stort ögonblick då vi i tal eller skrift förmår uttrycka en angelägen tanke och *samtidigt* förmedla den känsla som är knuten till den. Det är egentligen bara i dessa ögonblick som vi kan nå varandra, få kontakt. "Känslans skärpa och tankens inlevelse" skriver den amerikanska filosofen Martha Nussbaum (1995).

Hård-mjuk. I september var jag opponent på en doktorsavhandling med titeln "Maskulinitetens mening – en fenomenologisk undersökning av den psykoteraeutiska situationen", skriven av Jakob Ulenius (2022). Innan oppositionen kom jag att tala med en vän om rollen att vara opponent. Han sade: "Att

vara opponert är minsann en grannlaga uppgift. *Hård och rak* kritik måste följas av konstruktiva förslag”. Genast började jag tänka: Går det att mejsla ut något av maskulinitetens meningsbestämning ur rådet jag fick? Är det ett typiskt maskulint råd? Hård och rak kritik! Jag ska dessutom aktivt ge konstruktiva förslag. Vad sägs inte? Det finns inget av samskapande, samtal eller dialog i rådet. Men hur ska vi nu få ihop motsättningen mellan hård och mjuk? Kan man ge mjuk kritik? När jag bedömer kritik jag får och när jag tänker över kritik jag ger brukar jag fundera över motiven bakom kritiken. Syftar kritiken till utveckling, ökad insikt, fördjupning? Är det kärlekens röst som hörs? Eller kommer kritiken från annat håll, färgad av avund, konkurrens och omedvetenhet.

Kvantitativ-kvalitativ. Siffer-språket har ofta högre status än vårt övriga språk. När jag hade en doktorandkurs i kvalitativ forskningsmetod hörde jag en ung man yttra: “Tough men don’t collect soft data”. Men bakom varje siffra döljer sig en värld av erfarenheter. Vissa fenomen kan inte fångas med en siffra utan att de reduceras till trivialisiteter. Antal kyssar/dag säger inte nödvändigtvis något om kärlekens väsen. Det beror på forskningsfrågan och studieobjektets karaktär om en kvantitativ eller kvalitativ metodologi skall väljas. Frågor som handlar om hur många, hur ofta, vilken tyngd, vilken tid besvaras lämpligen med siffror. Frågor om innebörd och mening, hur något upplevs och erfars kräver en berättelse (Olsson, 2008). Att studera människors erfarenhetsvärldar är inte samma sak som att studera stenars sammansättning. Människor skapar mening i sin värld men det gör inte stenar. Människor skapar sig själva genom språket. Det gör inte stenar.

Forskning-praktik

I den akademiska världen uppskattas inte det praktiska omdömet skolning (Olsson, 1999b). Forskning tillskrivs ett högre värde. Jag utbildade mig till psykoterapeut samtidigt som jag gick forskarutbildningen i psykologi. Det var som att leva i två världar med många kollisioner. Genom att jag skrev min avhandling om psykoterapi och att jag hela mitt yrkesliv har bedrivit psykoterapi kunde en bro mellan världarna långsamt byggas. Och brobyggandet pågår nog fortfarande. Bron blir liksom aldrig färdig. Brobyggande som process. Livet som process. Vad kan jag säga om mitt forskar-jag? Jag ser vem jag tackar i avhandlingen från 1988. Det är ca 15 män som jag riktar tack till och så följer några få kvinnor som varit “oberoende bedömare” i min studie eller sekreterare. Och vännerna tackar jag mest för att de hållit sig undan. Generellt sett vill jag säga att jag funnit männens värld mer spännande än kvinnornas värld. Män reser ut i världen, reser på konferenser, möter nya människor, tar en whisky och talar om det mest väsentliga i livet, sin forskning. Det kan dock innebära en mindre katastrof om man som kvinna är alltför beroende av bekräftelsen från en man. Vi ser i filmen om “Hilma” (Hilma af Klint) hur denna modiga, skapande kvinna gör sig beroende av den manliga blicken och det manliga omdömet. När Rudolf Steiner vid två olika tillfällen ger sitt omdöme om hennes konst, förlorar hon liksom sin inre kompass. Hans omdöme är präglad av ambivalens. För min del kan jag konstatera att den hjälp jag fått i min akademiska karriär kommer från manligt håll. Kvinnor har en tendens att inte rollen som “gate keepers” för andra kvinnor. De vaktar vid porten och hindrar systrarna från att klättra på stegen (Olsson, 1999a).

Manligt-kvinnligt

Vad vi behöver, män och kvinnor, är flera strängar att spela på. Vi behöver utvidga våra register. Det behövs ett överskridande av den dualistiska tankestrukturen. Då blir det inte längre möjligt att särskilja vad som är överordnat eller underordnat. Vi går i bredd. Winnicott (1971) talar om ett manligt element, *att göra*, och ett kvinnligt element, *att vara*. I “varat” har det ännu inte uppstått någon separation mellan mor och barn, och något objekt-relaterande i egentlig mening har inte påbörjats. Det manliga elementet knyts till ett sådant objektrelaterande. Kreativiteten hos en människa bygger på att han/hon har tillgång till både att göra och att vara. Annars blir det ett halvt liv. Sammanflätningen av manlig och kvinnlig norm medför att något nytt kan skapas.

Kärlekens väsen – och oväsen

Är det nu möjligt att säga något om kärlekens väsen? Jag vet inte. Ibland blir något synligt bara genom frånvaron av detta något. Ibland är något inte vad det synes vara. Jag tar hjälp av Jane Bykaers (2020) bok "Att opdage den anden". Jane är privatpraktiserande psykoanalytiker i Odense med en bakgrund i idéhistoria. Med utgångspunkt från Kierkegaards *Förförarens dagbok* (ingår i Antingen-eller/inspirerad av Mozarts opera Don Giovanni) låter Jane oss följa Johannes förförelsekonster såsom de kommer till uttryck mot Cordelia. Det är ett fint exempel på hur något inte är vad det ger sig ut för att vara. Det ser ut som om han söker en relation med Cordelia. Det ser ut som om han är förälskad i henne. Det ser ut som om han vecklar in sig för att upptäcka och erkänna henne som en annan med egna önskningar. Men hon är bara ett objekt i spelet. Han är upptagen av henne fram till den punkt där han lyckas med att locka henne att älska sig. Då tappar han intresset för henne. Klimax är själva övergivandet. Då är konstverket avslutat och konstnären kan påbörja ett nytt konstverk med någon annan. Cordelia var någon han använde i själv-kärlekens tjänst, såsom han använde varje kvinna. Han skapar tvångsmässigt samma teaterscen om och om igen där rollerna på förhand är givna så att de överensstämmer med den egna njutbara förförelsefantasin. Johannes lider inte och kanske är det just det som är problemet. Han styr genom att hålla sig utanför. Han tar inte risken som man måste ta i kärlek, *risken att bli övergiven* och därmed *undviker han den förändring som kärleken alltid medför*.

Och här ger oss Jane Bykaer sin syn på kärlek. Hon skriver: "Att älska någon utöver sig själv är att låta sig förändras via den plats den andre därvid får i en" (s. 69). Detta är Johannes stora existentiella tragedi, oförmågan att älska någon utöver sig själv. Frågan är hur man ska kunna veckla ut sig ur den fastlåsthet som upprepningstvånget innebär. Så länge vi fortsätter att följa vårt manus med de förutbestämda rollerna tillåter vi inte något nytt att komma in. Språket och samtalet kan komma till vår räddning, och det psykoterapeutiska rummet kan bli en plats där terapeuten blir medskapare till ett nytt rum. Men det finns ett problem. Personer som Johannes skulle ha mycket svårt att ta sig över tröskeln till ett terapirum och be om hjälp. "Sjukdomsvinsten" i form av förförelse-njutning är så stor att han inte är särskilt motiverad att avstå från den och börja ett undersökande. Jag har träffat personer som likt Johannes lagt upp hela sitt liv på att vara den som överger den andre i varje nära relation som inleds. Det är fascinerande men mycket smärtsamt och sorgligt att stå vid sidan om och se hur detta livsmönster upprepas som en naturlag. Det säger sig självt att om personen vågar sig in i terapirummet kommer förförelseförsöken starta från session ett, nu i relation till terapeuten. Om inte förförelsen lyckas, kan orden från terapeuten lätt tolkas som kränkningar och blir till förevändning för att lämna rummet och alltså överge terapeuten, låta allt vara som det alltid varit. Stillastående i det inre livet är ett faktum. Jag tror att man ska utgå från att varje *kärlekssaga rymmer en kärlekssorg – med inbyggt övergivande genom döden eller på annat sätt*. Om man inte accepterar det får man väl hanka sig fram utan kärlek.

Kärlek på två olika nivåer

Att bli älskad och *att älska* är kärlek på två mycket olika nivåer, skriver Allain de Botton (2018) i boken "Kärlekens väg". Vi börjar våra liv med att känna endast en nivå, att bli älskad. En farlig fixering vid denna nivå kan prägla vuxenlivet. Den uppfattningen om kärlek leder till en katastrof. I strävan efter att bli uppassade, älskade och bortskämda drar vi ut på jakt efter kärleken i perfekt form. Vi noterar dess frånvaro i tid och otid. Den fanns inte här, inte där. Jakten måste fortsätta. Om man ser på kärlek som en handelsvara är det lätt att tänka: "Allt detta har jag gjort för dig. Vad gör du för mig?" Det är för övrigt svårt att fånga något av kärlekens väsen utan att luta sig mot metaforer (Olsson, 2020). Är denna kära lek en eld som plågar och förnöjer, en kraftkälla, en värmepanna, en mjuk fläkt av mänsklig närvaro i ett ödsligt landskap?

Om man hör en vuxen människa ihärdigt klaga på sin partner, är det ofta en annan person denna klagan samtidigt är riktad till, nämligen tidiga omvårdnadspersoner som inte förmådde se till det lilla barnets behov. När man som liten inte har något språk är man utelämnad till en annan persons lyhörda tydning av vad man vill. Det kan gå mycket fel.

Det finns en annan sorts kärlek, vars återgåldande inte krävs. De Botton skriver att kärlekens sanna målsättning är ingenting mindre än att se bortom sig själv för en annan människas skull. Det är alltså ett aktivt handlande subjekt som älskar. Kärlek är att låta den andre vara någon på sina egna villkor utan att vilja *kontrollera* och *uppsluka*. Man får helt enkelt lägga av med fångvaktarrollen. De komplementära rollerna modellerade efter herre-slav måste brytas upp och ersättas av ett *erkännande av den andres subjektivitet*. Denna typ av kärlek frigör människan. Relationen kan bli ett "frihetsprojekt" där båda får plats. Den enskildes kreativa särart är bevarad och kärleken växer.

Referenser

Andersson, L. (2014). *Utan personligt ansvar*. Stockholm: Natur & Kultur.

Beauvoir, S. de. (2006/1949). *Det andra könet*. Stockholm: Norstedts.

Benjamin, J. (2004). Beyond doer and done to: An intersubjective view of thirdness. *The Psychoanalytic Quarterly*, 73, 1, 5-46.

Botton, A. de. (2018). *Kärlekens väg*. Stockholm: Volante.

Bykaer, J. (2020). *At opdage den anden. Med det ubevidste på arbejde mellem to*. Odense: Forlaget Mellemsgaard.

Derrida, J. (1991). *A Derrida reader. Between the blinds*. Peggy Kamuff (red.). New York: Harvester Wheatsheaf.

Illouz, E. (2013). *Därför gör kärlek ont. En sociologisk förklaring*. Göteborg: Bokförlaget Daidalos.

Illouz, E. (2020). *Därför tar kärleken slut. De negativa relationernas sociologi*. Göteborg: Bokförlaget Daidalos.

Nussbaum, M. (1995). *Känslans skärpa, tankens inlevelse: essäer om etik och politik*. Stockholm: Brutus Östlings Bokförlag Symposion.

Olsson, G. (1999a). Kvinna i Akademia – gäst vid mannens bord. *Nordisk Psykologi*, 51, 1, 59-76.

Olsson, G. (1999b). Praktiken i Akademia. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 2, 99-121.

Olsson, G. (2008). *Berättelsen som utgångspunkt. Psykoterapi i praktik och forskning*. Stockholm: Natur & Kultur.

Olsson, G. (2020). *I metaforernas landskap. Om livet, döden och kärleken*. Stockholm: Carlsson Bokförlag.

Sartre, J-P. (1943). I Nordin, S. (1995). *Filosofins historia*. Lund: Studentlitteratur.

Ulenius, J. (2022). *Maskulinitetens mening. En fenomenologisk undersökning av den psykoteraeutiska situationen*. Doktorsavhandling i pedagogik, Stockholms universitet: Institutionen för pedagogik och didaktik. ISBN 978-91-7911-934-8.

Winnicott, D. (1971). *Lek och verklighet*. Stockholm: Natur & Kultur.

Artikeln bygger på en föreläsning under Vetenskapslördagen den 10 dec 2022 i Falun, arrangerad av Strömstad Akademi i samarbete med Folkuniversitetet Dalarna.